ANUL II.—Nr. 33

CENZURAT
4 PAGINI 2 LEI

PITEŞTI, 1 MAI 1937.

Cuvântul Argeşului

Redactor responsabil
– Todie Curătureanul –

Să strângă frontul cei ce vor să moară,
Legiunea calcă'n viu şi aspru pas:
Cei ce-au căzutucişi de gloanţele duşmane
Păşesc în rând cu cei ce au rămas

Redacţia şi Administraţia:
Piteşti. – Strada Doamna Bălaşa Nr. 65

Tipografia „Liga Poporului" I. Jotta.

„Cu moartea pre moarte călcând!"

de Pr. Gr. Cristescu

Si din acea zi, *jertfa*, a căpătat un înţeles înalt şi nesfârşit ca vecinicia.

Şi a început să înflorească în lume, ca o bucurie.

Si ca o binecuvântare.

Prin moarte la înviere!
Că nu poate fi înviere decât
din moarte — şi pentru vieaţă.
Pentru vieaţa cea veşnică!

Iar moartea este plata păcatului.
Si jertfa, răscumpărarea lui.
La capătul jertfei, marea împăcare

Nu vedeţi, că dela Invierea Mântuitorului—oricine moare în numele Lui—se ridică biruitor asupra morţii?

A început o lume de *cruci triumfătoare*, de *morminte* care sunt niște *răsărituri*, de lumină şi vieaţă, o lume care calcă moartea cu moartea.

Iuda, Ana, Caiafa, Pilat, Varavà şi toţi tâlharii din sinistra lor dinastie, au căzut cu toate custodiile lor, la pământ, ca niște morţi.

Peceţile iluzoriei lor siguranţe au rămas întregi. Dar ce este şi ce poate o piatră de mormânt împotriva *Mântuitorului?*

Puneţi pietre, câte vreţi şi cât de grele, sigilaţi-le cum socotiţi mai bine, în zadar!

Oriunde este un *mântuitor* închis într'un mormânt—el înviează—cu puterea care trăeşte în el!

...... *„Celor din mormânt vieaţă dăruindu-le"!*

Trei ceasuri pe cruce!
Trei zile în mormânt!
Dar după acestea—ce s'a mai ales de iad, de satan şi de moarte!

Aşa dar: *Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea!*

Pe împăraţii cei cumpliţi, i-am răpus prin *martiri*—iar din armatele martirilor, am ridicat *neam nou, împărătesc, nepieritor*, trăind din Slava şi pentru Slava Dumnezeului celui viu.

urmare în pag. II-a

Cu trupul adormind ca un muritor, Impărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea, pierzând, Paştile nestricăciunei, lumei dă mântuire.

(*Luminânda Paştilor*)

Prăznuim omorârea morţii, sfărâmarea iadului şi începătura altei vieţi vecinice şi, săltând, lăudăm pre Pricinuitorul, pre Unul cel binecuvântat, Dumnezeul părinţilor şi preamărit.

(Din Catavasiile Invierii)

GOLGOTA

de Victor Puiu Gârcineanu

Să mulţumim lui Dumnezeu că ne-a învrednicit pe noi de drumul urcuşurilor Sale. Să mulţumim lui Hristos că ne-a arătat nouă drumul suferinţei şi al pătimirii. Să tresărim de bucurie că viaţa noastră Domnul a binevoit să îngădue să se asemene cu a Lui.

Căci altfel ce bucurie albă ne-ar lumina sufletul, ce nădejde fără sfârşit ne-ar întări puterile, ce surâs de biruinţă ne-ar ilumina ochii şi ce răsunet tainic ne-ar întări cuvântul, dacă nu ne-ai fi învăţat, Doamne, că puterea cea adevărată abia în străfundul fiinţei noastre o găsim, acolo unde nu putem ajunge decât după ce soarta ne-a pus pe umeri povara grea a pătimirii, silindu-ne să ne căutăm sprijin în nădejdea cea mai din adânc.

Ce-am fi fost noi, Doamne, fără mila de a ne fi trimis în cale suferinţa?

Iată, Doamne, noi îţi mărturisim, că tot ce e mai bun în noi, din suferinţă a rodit — din suferinţa de care Te-ai milostivit să ne învrednicim. Gândul nostru cel mai adânc în tăcerea împietrită a închisorilor l-am găsit. Platoşa curajului nostru

urmare în pag. II-a

Sfânta, marea Inviere a Neamului

Orice Inviere creşte din moarte, o moarte simbolică a Unuia pentru toţi, sau a unora pentru toţi. Ea presupune însă păcatul originar al tuturor, păcatele de plumb ale tuturor. Prin moartea Unuia, nu a unora, Omul, învingându-se pe sine, în tot ce are mai specific şi mai pământesc, a ucis păcatul. Invierea însemnează nou început; o recolta de viaţă pură, pornită din calităţi şi tinzând spre mărire şi glorie.

Invierea Neamului meu, pentru că şi aici sunt păcate de ucis, se vesteşte surd. Un freamăt de primăvară unică prinde a clătina vegetaţia străfundă a Sufletului românesc, în timp ce spre Golgota stâncoasă a crucificării, cei mai buni îşi duc ofrandă trupul.

Se va cutremura pământul şi cerul va scăpăra fulgere, poate. Catapeteasma unui templu păgân va trosni infernal, într'o prăbuşire definitivă, atunci când ultima jertfă va încheia ciclul pătimirii noastre.

Si apoi un soare nou şi o ţară frumoasă şi un Neam temător de Dumnezeu ..... va fi Invierea, sfânta Inviere a Neamului românesc.

Alexandru Constant

Urăm tuturor camarazilor, prietenilor şi cetitorilor noştri un românesc:
„HRISTOS A INVIAT!"

Scrisul legionar-

piatră de început în învierea culturei româneşti.

Fenomenul legionar aşa cum îl cunoaştem şi-l trăim cu toţii, trebuia, prin însăşi spiritualitatea care-l determina, să cuprindă în cercul său şi cultura autohtonă.

Pentru întâia dată, poate, se pune problema unei culturi net româneşti. Până în prezent, am avut valori culturale de-o mare valoare naţională, însă de-o cultură unitar românească n'a putut fi vorba. Spiritele au fost întotdeauna împărţite în diferite tabere, dintre cari unele afişau chiar un inexplicabil dispreţ pentru tot ceace era naţional.

Lipsa culturii româneşti o forţă care să imprime creatorilor ei o unitate cel puţin formală, dacă nu de fond.

Astăzi, lucrurile s'au schimbat. Tineretul intelectual —elita de mâine — formează un tot în ceeace priveşte orientarea ideologică.

Astăzi nu mai poate fi vorba de-o închinare la zei străini — oricât de strălucitoare ar fi structura lor spirituală.

Toate gândurile noastre merg astăzi spre-o Românie cum Căpitanul a prevăzut-o în scrisul său, — spre-o Românie, în care cultura va servi statul, nu cum, dimpotrivă, s'a întâmplat şi se mai întâmplă şi acuma din încăpăţinarea bătrânetului fără alt orizont decât al cărţilor moarte şi fără har.

Oare nu e semnificativ faptul că operele de gândire legionară şi revistele noastre află cea mai largă răspândire? — Căci ţara cere slovă curată şi suflet drept, adică tocmai ceeace scrisul verde îi dăruieşte din plinătatea sufletului binecuvântat de Dumnezeu.

Luaţi, dearândul, tot ce s'a scris de şi pentru legionari. Veţi vedea că s'a şi creeat o nouă spiritualtate, care întruneşte sub o unică flamură evlavia străbună, impetuozitatea prezentului şi tendinţa de imperialism românesc a viitorului.

Scrisul legionar, simplu şi majestuos ca formă, adevărat şi răscolitor ca fond, adresându-se tuturor cititorilor ţării, desfiinţează categoriile intelectuale, totalizându-le într'o singură comunitate, care va fi capabilă să înţeleagă tot ce se creează în spiritualitatea ţării,

Se va sfârşi, deci, cu povestea stupidă că sătenii sunt inculţi şi că numai stâlpii cafenelelor sunt capabili să înţeleagă o carte.

Scrisul legionar, profund creştin, profund eroic, profund românesc, — e piatra de aur, pe care se va sprijni biserica înaltă a unei culturi şi-a spiritualităţi cum Mihail Eminescu, N. Bălcescu şi Vasile Pârvan desigur că au visat-o în năzuinţa lor de mai bine românesc.

Mircea Streinul.

„Cu moartea pre moarte călcând!"

urmare din pag. I-a

Deci nu sălta, Iudo de bucurie, când vezi ridicându-se cruci pretutindeni unde cei din neamul tău ne trădează pentru arginţi— crucile noastre sunt scări către Dumnezeu.

Dar *ştreangul* tău?

Cruci şi ştreanguri!

Doamne, fă-ne parte de bucuriile Crucii Tale!

Fereşte-ne de ştreangul în care sfârşesc toţi cei ce trădează pe Tine şi Adevărul Tău!

„Dreptatea Ta, este dreptate în veac. Şi cuvântul Tău, adevărul! PENTRUCĂ NUMAI TU EŞTI FĂRĂ PĂCAT!"

PR. GRIGORE CRISTESCU

LEGIONARI,

din ceruri, din închisori şi vouă celor liberi

— CHRISTOS A INVIAT —

Corneliu Zelea Codreanu

TRADAREA, IUDA

şi drumul vânzării prin veacuri

Iuda nu este un nume. N'a fost numai atât. Iuda este o mentalitate, un blestem, o mârşăvie, o faptă neagră. Iuda a fost şi este expresia trădării şi oricine zice trădare zice şi Iuda. Şi invers. Aceste expresii trăesc una prin alta, sunt contopite, se prezintă ca planuri suprapuse. Se condiţionează. Când a apărut, dintru început ideea de Bine în lume, a venit Răul şi i-a săpat temelia. Când s'a revărsat Lumina peste zările lumilor, ca să le lumineze, Intunericul i-a aţinut calea. Decând s'a zidit Dreptatea şi Adevărul, ele, — aceste pietre de temelie ale faptei constructive prin veacuri — au avut de luptat cu Minciuna şi cu Nedreptatea. Negativismul a săpat mereu la rădăcina zidirilor mari.

Toate aceste aspecte ale uneltirilor viclene, şi-au ascuns fiinţa în umbră şi au lucrat în numele *patimilor carnale*, în numele poftelor, în numele interesului de ins, în numele argintului.

Directiva faptei negre a fost aurul. In cloaca actelor mârşave au mustit pornirile primitive, animalice, larvare, bestiale.

Din această lege a răului a crescut lumea lui Iuda.

Tipul acesta reprezentativ al vânzării şi al trădării, a pândit, decând s'au fost isvodit veacurile toate, orice ridicare spre soare şi spre lumină, a străjuit la toate răspântiile, a năzuit să taie toate avânturile şi a călcat, totdeauna, cu pas profan, peste lespezile sfinte ale tuturor altarelor.

Drumul vânzării prin veacuri, acesta este.

Calea piezişă, — piedică ridicată, duşman, în faţa drumurilor drepte. Cuvânt mieros şi linguşitor, în faţa, vorbei năprasnice şi neînduplecate.

Privire hrăpăreaţă, de hoţ, de canalie, — în faţa privirilor jertfelnice şi înfebrate de visuri uriaşe.

Drumul trădării s'a suprapus, s'a împletit cu acela al vânzării. Vânzarea şi trădarea sunt feţe ale aceleaşi medalii. Hotar între ele nu există, în fond. Şi nuanţele, formele, nu schimbă nimic din catranul care dospeşte uniform, atât în trădare cât şi în vânzare.

Trădarea vinde. Şi vânzarea merge mână în mână cu trădarea. Calitativ şi cantitativ, crima este una şi aceiaşi.

Trădarea vinde sufletul, ideea, naţia, avânturile, vieţile, visurile, trădează tinereţele legate de toate aceste atribute înşirate şi înscrise aci, mai sus.

Istoria poate fi — şi este — oprită în loc prin actul trădării. Istoria poate fi — şi este — furată, falşificată, pervertită, aruncată spre haos, spre nelinişte, spre incert, spre cotitură şi spre prăpastie, prin intermediul vânzării.

Nimic nu e mai mârşav decât trădarea. Fie că prin această trădare se vinde o viaţă de naţie, de popor, de familie, de frate sau de camarad ridicat în sângerarea aceleiaşi baricade şi crescut în dârzenica aceleiaşi lupte. Nimic nu e mai înegrit de pecetea păcatului mare ca vânzarea.

Fie că prin această vânzare se trădează un vis înalt cuibărit în tremurul unui singur suflet, fie că se trădează o pădure de făclii menite să lumineze paşii unei naţii întregi prin noaptea vremilor.

Iuda patronează această lume cu două hotare: trădarea şi vânzarea.

Iuda le-a zidit pe amândouă într'o singură menire. El le-a dat glas, el le-a deschis drum, el le-a însemnat îndreptarul negru.

Cu el începe — deşi a existat înainte — ca act formularea, tălmăcirea mai precisă, în forme, a trădării. El, Iuda, i-a hotărnicit sensul. El Iuda, i-a delimitat desfăşurarea.

El i-a zidit viaţa neagră: *poftă şi ambiţie nemăsurată, duşmănie vipernică, nelinişte şi vrăşmaşie, ispită şi slăbiciune.*

Prin Iuda se defineşte conţinutul trădării: poftă de argint.

Trădare înseamnă *râvnirea* celor 30 arginţi. Vânzare înseamnă *nestăpânire* în faţa banului.

Scurt: *Trădarea înseamnă vânzare pentru argint. Vânzare însemnează, trădare pentru bani.*

Termenii s'au apropiat. Despărţire nu mai există.

Dar tot el, Iuda, a fixat pedepsirea trădării şi procesul de conştiinţă care prefaţează această pedeapsă.

Iuda s'a chinuit. Pe Iuda l-au ars mustrările de conştiinţă. Iuda s'a spânzurat.

Nu poate exista trădare şi vânzare, fără această pedeapsă.

Dacă în conştiinţa trădătorului a rămas o ultimă fărâmă de posibilitate pentru evadarea din actul trădării şi pentru deliberare, el îşi aplică singur pedeapsa: *se spânzură.*

Dacă însă această fărâmă de luciditate în conştiinţă lipseşte, pedeapsa vine — pentrucă aşa a fixat-o Izvoditorul trădării — din lumea exterioară.

Nu pentrucă această lume exterioară ar simţi plăcere prin aplicarea pedepsei. Ci pentrucă nici-o trădare nu poate rămâne fără pedeapsă. Deoarece, dacă toate trădările ar rămâne nepedepsite lumea întreagă ar fi o alcătuire de trădări. Şi dacă lumea n'ar fi altceva decât o ilogică înlănţuire de trădări, atunci totul n'ar fi decât o năvală de prăbuşiri şi dărâmări. Din prăbuşiri şi dărâmări nu poate creşte zidirea lumii. Iar pentrucă lumea nu poate rămâne în loc, obstacolul, — piedica zidirii, trădarea — trebue eliminat.

Iată, acesta este înţelesul pedepsei: înlăturarea, eliminarea.

Şi pentrucă eliminarea — pedeapsa — se face pentru zidirea binelui şi a visului, actul pedepsirii îmbracă semificaţie etică.

Incheere:

Dacă trădarea urmăreşte ridicarea vieţii camaradului, eliminarea ei nu poate fi decât un act de bine.

Dacă trădarea vrea să dărâme visul, înlăturarea ei însemnează slujire a ideii.

Dacă trădarea sapă temelia naţiei, pedepsirea ei este slujirea Naţiei.

Dacă trădarea vrea frângerea Crucii, pedepsirea ei se face pentru Cruce.

Nu forma contează în actul eliminării, al pedepsirii. Ci fondul, sufletul, conţinutul care animă şi motivează acest act.

Nu uitaţi, Iuda s'a spânzurat. Şi numai după spânzurarea lui Iuda a venit Invierea.

Valeriu Cârdu

GOLGOTA

urmare din pag. I-a

în faţa loviturilor asupritorilor am aflat-o. Călirea ideilor noastre prin biciul ironiilor şi a iubirii am împlinit-o. Tăria noastră morală în proces nedrept am dobândit-o. Pe Tine, Doamne, prin moartea noastră Te-am aflat.

Da, Doamne, îţi mulţumim pentru toate ce ne-ai învrednicit să indurăm până acum. Şi ne rugăm ca să putem îndura până la capăt. Ştim că vom sui Golgota până sus, dar că acolo ne aşteaptă lumina Invierii Tale.

Ştim că altă cale nu mai avem şi aşteptăm să se întâmple toate. Căci am văzut că se împlineşte scriptura şi pentru noi. La fel ca în scriptură, când s'a făcut de ziuă, toţi preoţii cei mai de seamă şi bătrânii norodului au ţinut sfat împotriva noastră, ca să ne omoare.

Apoi ne-au legat şi ne-au dus în închisori.

Şi ne-au bătut şi ne-au scuipat.

Şi ne-au judecat ani de-arândul. Şi la judecată ne-au întrebat: *Oare voi sunteţi neamul? — Da,* am răspuns noi, *sântem.*

Dar n'am vrut să răspundem nimic la calomniile preoţilor celor mai de seamă şi ale bătrânilor.

Şi deoarece la fiecare praznic mare, stăpânirea avea obiceiul să mai sloboadă pe cei întemniţati—şi erau acum mulţi întemniţaţi vestiţi, cari furaseră visteria stăpânirii şi multe nelegiuiri făcuseră — Pilat a ispitit norodul: „Pe care voiţi să-i slobozesc? Pe cei cari au furat, sau pe cei *tineri ce se numesc legionari?"*...

...Preoţii cei mai de seamă şi bătrânii au înduplecat noroadele— (adică opinia publică) — să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-l prăpădească.

Şi iată, Doamne, punct cu punct, cum se îndeplinesc toate patimile şi cum se împlineşte azi, aidoma, scriptura şi pentru noi, în aşteptarea Invierii pe care ne-ai învrednicit s'o întrezărim.

Victor Pulu Gârcineanu

După suferinţă şi moarte

vine Invierea spre judecată

„Şi m'a dus pre mine în pustie, în duh, şi am văzut o muiere şezând pre o hiară roşie, plină de nume de hulă, care avea capete şapte şi coarne zece. Şi muierea era îmbrăcată cu porfiră şi roşie şi poleită cu aur şi cu piatră scumpă şi cu mărgăritaruri, având pahar de aur în mâna ei plină de urâciuni şi de necurăţia curviei sale. Şi pe fruntea ei nume scris:

Vavilonul cel mare, maica curvelor şi a spurcăciunilor pământului. Şi am văzut pre muiere beată de sângele sfinţilor şi de sângele martorilor lui Iisus". *(Apocalipsis, XVII, 3-6.)*

Binevoit-a Domnul Dumnezeu, frate creştine, ca-pentru puterea neputincioasei noastre înţelegeri-să asemene blestemul vremilor de azi cu domnia unei muieri curve; cu domnia „curvei celei mari" *(Apocalips. 17 v. 1)*

Fiara, frate creştine, care susţine acea muiere, este *roşie*. Tocmirea ei este de pomină: zece coarne la şapte capete! Nume de hulă o acopăr, pretutindeni.

urmare în pag. 3-a

După suferința și moarte vine Invierea spre judecata

urmare din pag. 2

Chip chiznovat, neam blestemat și prea hulit, setos de sânge, susținător al marilor curve prin care se spurcă cinstitele tocmiri ale neamurilor și se ucid cei mai aleși martori ai lui Hristos.

De vrei să înțelegi, frate, cine-i fiara îndreaptă-ți ochii minții spre răsăritul în care domnește grozăvia cea roșie.

Muierea, frate, cea prea curvă, spune Scriptura Sfântă că este îmbrăcată cu p o r f i r ă — ca împărătesele; că e roșcată și că-i *poleită cu aur, cu pietre scumpe și mărgăritare*. Aurul și pietrele scumpe sânt semnul îmbogățirii, frate. Muierile curve știu să strângă bogății când au în mâna lor puterea. Curvele cele mari sânt prevăzătoare.

Dar curva de care ne v o r b e ș t e Scriptura pe'nțeles, are în mână pahar scump, pahar de aur, din care bea sângele *martorilor lui Hristos*. Și muierea pe a cărei frunte stă stigmatul maicii curvelor este *beată* de s â n g e l e drepților. Asta cată să însemne că sfârșitul se apropie: când beția izbânzii pierde mintea cuiva, bate sfârșitul la ușă.

Și într'adevăr. In 18 capete ale Apocalipsului se vestește prăvălirea curvei celei mari și începerea judecății ei:

„Răsplătiți ei precum și ea v'a răsplătit vouă și îndoiți-i ei îndoite, după faptele ei! Cu paharul cu care a dres, dregeți ei îndoite! Cât s'a slăvit pre sine și s'a desfătat, pre atât dați ei chin și plângere! *(Apocalips. XVIII-6-7)*

Iubite în Hristos frate! Din acestea vezi, dară, că Scriptura nu îndeamnă la iertarea muierii; ci dimpotrivă: să i-se plătească după faptele ei și *îndoit*, pentru toate. Ține, dar, aceasta în inima ta, pentru ziua judecății.

Dar judecata sfârșită și curva pedepsită, care o fi oare sfârșitul? La aceasta răspunde Apocalipsul Domnului, la 19 capete:

După aceasta va veni *căutarea drepților pentru căderea Vavilonului nedreptății și-al curviei*:

„Și după aceasta am auzit ca un glas mare, de gloată multă, zicând: aliluia, mântuirea, slava, cinstea și puterea, Domnului Dumnezeului nostru! Că adevărate și drepte sânt judecățile lui; că au judecat pre curva cea mare care a stricat pământul nostru cu curvia ei și-a izbăvit sângele robilor săi din mâna ei!" *(Apocalips. XIX-1-3)*

Iubite în Hristos frate! De s'a împuținat cândva, credința ta din pricina zăbavei în judecata curvei celei mari *„carea a stricat pământul nostru cu curvia ei" (XIX-3)*, aruncă de la inima ta s p i n i i nenădejdii! Indreaptă-ți fruntea sus și nu fii necredincios, ci credincios!

Ziua pe care o aștepți tu se apropie Dar nu după vrerea noastră, ci după judecata lui Dumnezeu. Tu păstrează în inima ta tâlcul Scripturii și împodobește-te pentru ziua judecății.

Când vestitorii plinirii vremii răbdării noastre se vor auzi, fii gata! Pentru judecată dreaptă. Și pentru cântarea biruinții drepților. Amin!

G. Racoveanu

Ardealul bătrân și Ardealul tânăr

Antagonismul dintre generația bătrână și generația legionară, poate că nicăirea în altă parte a țării, nu este atât de evident și acut, ca în Ardeal.

Trăesc aici în vrășmășie mută două rânduri de oameni.

Fiecare dorește — cum este și firesc — să-și impună supremația.

Să examinăm puțin lucrurile.

Generația bătrână a Ardealului, are fără îndoială, merite mari, inscrise trainic în lupta spre înaintare a neamului românesc. Reprezentând, — la timpul ei — aspirațiunile cele mai sfinte ale poporului, *a luptat și a jertfit* pentru realizarea lor.

Punctul de strălucire al idealului care a entuziasmat și a frământat această generație, este *unirea cu Țara — mumă*.

Putem spune însă, că tot atunci s'a produs — prin realizare, *un mare gol* în sufletul generației unirii.

Ea devenea din acel moment inaptă de a mai putea hrăni un nou ideal.

Oricâte intenții frumoase ar fi rodit mintea, inima nu mai era capabilă să le înflorească pentru a da fruct.

Legea naturii se desăvârșea. Rostul acelei generații s'a împlinit cu prisosință, — ea ar fi trebuit să treacă pe linia doua, pentruca cei cari îi urmau, cuprinși de alte năzuinți conforme cu noua situație, creiată prin îndeplinirea unui ideal naționl, să poată ocupa rândurile prime, ducând spre perfecțiune opera lor.

Din îndeplinirea idealului lor — se năștea implicit un altul.

Ideal nou, generație nouă, spirit nou.

Dar Ardealul bătrân s'a încăpățânat. — Și-a zis, că ar putea tot el să trăiască idealul cel nou. — Să-l încălzească; să-l realizeze!

Nu-și vedea slăbiciunea, oboseala, bătrâneța. — Și-a pornit la luptă nouă, — cu arme vechi.

Democrafia, care a fost minunată, și pentru epoca lor și pentru a *distruge* statul maghiar, vroia să *construiască* acum casa țării românești! Și nu observă acești bătrâni luptători, că azi numai *dușmanii* noștri cer mereu democrație, pentru a face exact ce făceau ei altădată, adică a distruge, servindu-și prin aceasta interesele.

Sectarismul, care iarăși a fost bun instrument de luptă, în vremuri de asuprire streină, nu mai are ce căuta în țara noastră.

Doctrina veacului trecut, a devenit astăzi falimentară.

Iși trăește zilele din urmă și oricât ar dori cineva să o împrospăteze prin încercări sociale woronofiene, tot moartea o așteaptă.

Nepotrivirea aceasta, de arme, de suflet și atitudine, întru încercarea plină de încăpățânare de a se sustrage legilor naturale, a dat naștere la un conflict.

Conflictul între cei cari se văd îndepărtați prin *neînțelegere și forță* dela îndeplinirea misiunei pe care o simt și o trăesc.

Ardealul tânăr s'a ridicat!

Luptă pentru a obliga să intre în normal, generația care astăzi se încăpățânează în situații direct dăunătoare realizării *unității sufletești* a țării.

Ardealul acesta verde, crește ca o pădure, primăvara. Descifrând în semnele vremurilor de azi, noi vedem biruința lui asupra celui care a fost, sigură.

Intre moș și nepot, toate avantajele vieții și ale puterii, sunt cu acesta din urmă.

Dacă așa sunt lucrurile, și ele sunt clare pentru cine judecă sănătos, numai o chestiune rămâne puțin umbrită în mintea noastră.

Este vorba despre elementele acelea pure deși, se integrează ca etate și timp în hotarul mare al tinerei generație, trăesc în anacronica situații de seci propăvăduitori, ai unor formule de mult încercate, experimentate, epuizate și aruncate acum la coș-

Oameni care stau lângă cadavre și strigă mereu: la luptă! Inainte! Fruntea sus! ș.a.

Nu se simt fals în acea atmosferă?

Sufletul lor poate fi încălzit de formule reci, care au de mult sertarul lor bine etichetat în muzeul istoriei? S a u poate fi cu sufletul gol? — Așa s'ar putea explica atitudinea lor.

Trecând și peste acest balast, Ardealul tânăr legionar își va flutura, în curând, peste întreg cuprinsul lui — steagul verde al nădejdiilor spre mai bine — și al idealului României noui.

Ion Banea

Combinații și realități politice

Eminentul profesor dela Universitatea din Roma, Gaetano Mosca, in ale sale „Elementi și scienza politica și „Storia delle dottrine politice", *cristalizând rezultatul unei întinse informații și serioase gândiri politice, explică întreaga istorie politică prin prezența activă a doi factori,* „clasa conducătoare" *(classe politica) și* „formula politică" *(formula politica).*

Clasa conducătoare *nu este altceva decât elita economistului Vilfredo Pareto, clasa guvernantă a juristului Leon Duguit. Prin aceste apropieri se precizează mai complect elementele noțiunii. Clasa conducătoare nu se reduce la guvernul trecător; ea este rezervorul uman din care se recrutează inteligența, experiența, energia și caracterul pentru posturile de comandă într'o perioadă a istoriei unui popor.*

Formula politică *este sistemul de idei, pe care se sprijină instituțiile politice în vigoare și care exprimă în acelaș timp idealul social căruia ele corespund. Este justificarea ideologică, este forța spirituală a clasei politice și a aparatului instituțional de care aceasta se servește în acțiunea sa.*

Raportul între acești doi factori este de interdependență. O clasă conducătoare cu un sistem ideologic perimat este o clasă fără suport spiritual, iar perseverarea ei la conducere devine oprimantă, împiedecă desvoltarea forțelor vii ale poporului respectiv. Și invers, un sistem ideologic lipsit de instrumentul politic al clasei conducătoare este complect steril pe plan politic.

Corelația dintre acești doi factori se manifestă și sub forma influenței reciproce: o clasă politică poate da vigoare unui sistem așa cum un sistem conform destinului național poate menține o clasă mediocră.

Și încă o precizare teoretică, înainte de a trece la fapte concrete: nu credeam, așa cum pare implicat in doctrina profesorului italian, că o clasă, depozitară de energii și voință dominatoare, posedând forța, poate cuceri conducerea și impune națiunii o formulă politică streină ei.

Cucerirea barbară a vederii lumii civilizate nu a însemnat o suprapunere de forță și ideologii noui, ci o suprapunere a forței noui, după ce a acceptat vechea ideologie a lumii cucerite. E de ajuns să amintim că lumea barbară a intrat pe făgașul civilizației după ce a primit botezul creștin, a deprins dialectica aristotelică și a descifrat Digestele.

Am făcut această sumară expunere pentru o exactă calificare a ceeace se constată în politica românească actuală

La noi s'au importat câteva formule politice: liberalismul, țărănismul, mai radical sau mai atenuat, socialismul etc. Formula politică nu a crescut din huma românească, nici nu a căpătat formă în conștiința unor elite românești. De aci sterilitatea și capriciile politicei noastre. Intre realitățile naționale și combinațiile politice nu există punte de legătură. Liberalismul, care a dat numele unui partid, continuă încă să formeze ideologia afișată a partidului nu însă și îndreptarul său practic. Dimpotrivă. Contrarietatea aceasta este explicabilă: partidul liberal nu mai crede *în liberalism. O ideologie nouă este mai puternică, mai actuală și dictează întreaga acțiune de guvernământ. Nu este ceva hibrid aci?*

Combinațiile de persoane, ventilate în aceste împrejurări, cari cer situații limpezi, hotărâri definitive și răspunderi istorice, sunt anomalii, simptome de profundă dislocare, de patologie politică.

Acum când nația trăește politic mai intens ca oricând nu mai este posibil cadrilul politic al unor vremuri, în cari, pare-se, totul mergea dela sine după înțeleapta orânduire a lui Dumnezeu.

Alexandru Constant.

Mistica Invierii

Inviere! Faptă lovitoare și zdrobitoare a morții.

Născută din suferință și moarte *reală*, cine se poate împotrivi biruinței tale?..

Cine poate înțelege, neînțelesul minunii, când haina cea fără de preț a Invierii, a îmbrăcat *Omul*.

Zăvorite au stat în fața neamului omenesc, ușile luminii mântuitoare.

Și întuneric mare și păcat greu se săvârșea și filosofie înțeleaptă nu mai gândea mintea celor cu prihană pe cuget.

Se sărutau cu dureroasă înbrățișare, vaetele celor suferinzi, cu râsetele celor beți de plăceri.

Cheia deslegării erá într'un mormânt.

„Fiul-Omului"l-a primit. S'a coborât în el, cu toată floarea sufletului, sărutată adânc de moarte. Lespedea neluminei omenești s'a așternut peste mormânt, pecetluită; strejerii și-au pregătit armele pentru veghe trează, și sfatul poporului, cu suflet de iască, cumpără arginți pentru mituire.

Se luaseră măsuri „de ordine", împotriva Invierii...

Minunea însă a fost mare, dumnezeesc de mare, simplă și neînțeleasă.

Lespedea s'a făcut așternut sfintelor picioare, iar ostașii martori trebuincioși, grăitori pentru marea minune.

Cel ce intrase în mormânt, „Fiul Omului", a ieșit Dumnezeu.

Din dimineața acea luminoasă, zvon de glasuri a prins pământul să audă, să șoptească și să rostească apoi cu glas tare spre furia neputincioșilor și spre perzania lor: „Hristos a înviat"!

Neam românesc! Dealungul istoriei deatâtea ori ai fost răstignit, dar niciodată nu ai murit, pentru ca să înviezi luminos.

Astăzi se aud hârlețele groparilor nemernici săpându-ți mormântul.

Sinedriul conspiră din nou.

Ostașii lăcrămează și te judecă în largi pretorii — pentru credința ta în mistica Invierii.

Totul e pregătit.

Primește mormântul, pentru a nu renunța la Inviere.

Nu vei stá mult în mormântul tău!

Ce jertfă poate să egaleze învierea ta, hărăzită de prezența Mântuitorului, totdeauna în mijlocul nostru prin suferință!

Judecățile sale sunt puse în săptămâna *patimilor*. Liniștit, voluntar, cu ochii sufletului, cu puterea credinței, întors spre Inviere, rostește răspicat și creștin în fața gloatei păgâne:

„Hristos a înviat".

Octavian Tucu.

Semnele Invierii Românești

Semnele Invierii românești apar pe orizonturile încătușate ale neamului. Indârjite și îndemnate de chemarea adâncurilor, frunți îngrijate de haosul zilei, statornicesc, la răscruce de veac, gând răstălmăcitor de istorie și faptă grăitoare în istorie.

In pasul desorientări, minte nouă despică în vreme, vrere nouă și putere nouă.

Vrere nouă, peste teamă.
Vrere hotărâtă, peste lanțuri.
Vrere răsbunătoare, peste trădare.
Vrere de stâncă, peste umilinți.
Vrere creștină, peste satană.

Grăesc întru aceasta muceniciile celor ce pe roată fiind trașiișau, în joc de iatagane, tocați, îmbelșugară rodul ogorului românesc; mărturisește întru aceasta sângele celui care, în cozi de iepe fiind legat, boteza patru colțuri de țară.

Destinul românesc a fost oprit în loc prin păcatul tuturor veacurilor trecute săvârșit asupra sângelui unșilor neamului. Iobăgia românească nu-și putuse spăla păcatul trădării, pentru că iertase. Impovărare grea fuse destinul de sute de ani al neamului acesta, dar dacă prin hrisoave pecetluite datu-i-s'a un dram de ușurare, aceasta nu-i-s'a dat decât prin jertfă, neamul păstrându-și mai departe în spate povara trădării, prin iertarea celor cari vânzând, uciseră pe cei cari semnaseră cu sângele lor hrisovul ușurării.

Azi românească și netemătoare vrere a pedepsit trădarea.

Invierea românească se conturează, la margine de veac, întâiu prin aceasta. Rușinea și păcatul pe care istoria le fixase destinului acestui neam, au fost șterse prin gestul celui dintâiu ploton de execuție, pedepsitor al trădării.

Undeva, în țara aceasta, pe banca acuzării, în fața unui consiliu de judecată, stătù, acum câteva zile, istoria. Amenințătoare, umbrele celor uciși prin trădare, cerură dreptate. Nu se judecă eri soarta Decemvirilor, ci demnitatea românească. Sentința care a legiferat trădarea, nu va mai avea putința să prelungească peste veacuri păcatul acesta pentru că, o majoritate de două voturi, nu poate schimba cursul istoriei.

Așa a spus Vasile Marin odată.

Și Vasile Marin a fost un sfânt.

Și adevărurile spuse de sfinți sunt, ca și ei, eterne.

Pe banca acuzării, istoria a stat liniștită; a vegheat asupra ei profeția Mucenicului dela Majadahonda.

Todie Curătureanul

Prin jertfă la Inviere

Acum douăzeci de veacuri, omenirea ajunsese la ultima limită a decadenței morale. Sângele proorocilor prigoniți nu fusese deajuns s'o desmeticească din cumplita rătăcire. Era nevoie de jertfa supremă; și aceasta n'a întârziat să vină. Deci s'a pogorât Fiul lui Dumnezeu din cer pe pământ, a luat trup omenesc și s'a făcut pe Sine model desăvârșit de viață morală.

Dar jidovii — veșnic robi ai animalismului pervers — n,au fost în stare să înțeleagă misiunea divină a Mântuitorului; și dragostea Lui nemărginită a fost răsplătită cu răstignirea între tâlhari pe muntele Golgota. Mare a fost jertfa mesianică, pentrucă tot mare era și păcatul lumii.

Această jertfă a însemnat lupta decisivă între virtute și păcat. Și grozave au fost acele momente! Universul întreg s'a cutremurat și soarele și-a ascuns lumina sa....

Incurând se va împlini minunea minunilor. Jalea noroadelor ce se adăpaseră la isvorul nesecat al învățăturilor sfinte, încă nu contenise, iar bucuria inconștientă a răstignitorilor încă nu se manifestase pe deplin, când piatra cea grea a mormții, deodată se dă la o parte de pe Sfântul Mormânt; iar Cel ce a murit trupește învinge moartea și păcatul și răsare din Criptă—Luceafăr feric! — scăldat în văpaie de lumină divină ce sparge întunericul nopții de Duminică precum și întunericul sufletesc de veacuri al omenirii. Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi, vieață dăruindu-le.

Lumina eternă a religiei creștine s'a revărsat de-atunci în valuri tot mai mari, purtată de sufletele Apostolilor martiri, printre popoare, deschizând ochii lumii orbite de păcat, să vadă calea către D-zeu.

Și în timp ce atâtea națiuni și-au purificat sufletele în apa cea vie a Creștinismului, neamul jidovesc n'a isbutit să se înalțe mai presus de sfera instinctelor de junglă, ci s'a menținut permanent și fidel la nivelul moral al osânditorilor lui Hrist. Deaceea încearcă fără odihnă și în zilele noastre să otrăvească — pe căi satanice — sufletele națiunilor creștine, pentru a le stinge lumina călăuzitoare a credinței în Dumnezeu și astfel a le transforma în turme de sclavi ai lui Iuda.

Și'n dangătul mistic de clopot din Sfintele biserici, ce cheamă creștinii în noaptea Invierii, se deslușește astăzi îndemnul către suferință și jertfă pentru învierea neamului creștin. Invierea credinței și a conștiinței naționale cere martiri. Iar din jertfa lor se va înălța falnică și veșnic biruitoare Legiunea Neamului Român și cu adevărat creștin.

Atunci Sfinți eroi, Moța și Marin și toți ceilalți din trecut și viitor, veți privi fericiți din zările cerești, cum va învia Hristos în sufletele tuturor Românilor stăpâni în țara lor.

Pr. Tr. M. Suță

La Inviere,

prin ferecare omenească

Pe frunțile lor înalte, pure ca și frumusețea de negrăit a pilduitoarei lor fapte, o rază jucăușe de soare primăvăratec, a turnat nimbul cu care Firea împodobește pe aleșii săi.

In ochi, marea lumină isvorâtă din bucuria împărtășirii în jertfă pentru dreptate întreagă, dar mai cu seamă trăirea în adevărul pururea viu că nația este o creațiune a spiritului, căreia îi stă chezaș un braț apărător și mai ales necruțător în pedepsirea vânzătorilor destinelor ei.

Așa i-am văzut pe prigoniții veacului, pe care generația noastră, tot mai aprig, stă gata să-l supună.

Pe ferecații de azi, binevestitorii Invierii românești, cei cari având conștiința actului de lungă durată istorică, pecetluit de totala renunțare, desbrăcați fiind cu trupul de gândul biruinței celei prea apropriate, au putut afla in ultima lepădare de sine, *pe omul care n'a murit și nu poate muri vreodată.*

Iar la ceasul, când luceafărul dimineței împlântat în genune, va sta mărturie, că străjile neputinței omenești, au căzut cu fața la pământ, atunci când *Crucificatul* prin ridicarea sa din mormânt, a adus definitiva deslegare, scârbavnica neomenie a fiilor Iudei, le pregătește obezi și mohorât veștmânt, uitând că duhul nu cunoaște cătușe și nici opreliște pentru tăria lui.

Avea-vor obezile lor strălucirea argintului și asemenea albeței aripilor de serafi, va fi acoperământul trupului pe care legile silniciei, încearcă să-l frângă.

Incătușarea pământescului lor le-a eliberat duhul. Carele este mereu nou și viază deapururi.

Acum când marele mister al Invierii cutremură până și băerile Firii, cutremurătoare apare și cuminecarea lor în jertfă.

Căci prin ea ei pregătesc Invierea cea mare a neamului, pe care o premerg și o grăbesc.

O ferecare ce nu este osândă, ci poartă svon de atotcuprinzătoare libertate.

Iată făclia frământatului suflet al tinereții noastre ,care stă vrednică, să întâmpine sculare din morți a Fiului Omului, dătătorul de viață veșnică.

Victor Medrea.

Redacționale

In numărul viitor al ziarului nostru, vom face ample recenzii asupra următoarelor volume, recent apărute:

1) *„Crez de generație"* a mucenicului Vasile Marin.

2) *„Roza Vânturilor"* a domnului Prof. Nae Ionescu.

3) *„Cartea Căpitanilor"*, a cam. Ernest Bernea și

4) *„Orientări în Veac"*, a cam. Dr. N. Roșu.

Tip. „Liga Poporului" I. Iotta. — Pitești